

Jok vdov, sirot, požganih cerkev blišč!
Tam se koljó ljudje — zverine krvoloke —
ki prej krog vseh svetov so peli v zračne toke
le mir, le mir ... o mir — pokopališč ...

Jesen pri nas še poje ... Ne zorimo v plod,
ki spravljata ga Srd in Smrt v goreče lope?
Pojo nam zadnje ptice v begu iz Evrope?

— — —
O vojske, kuge, glada reši nas, Gospod!

France Borko | Domača pesem

Na Humu sami viničarji,
pod njimi sami smo želarji
doma.

Nebo nad nami boči se kot baldahin,
trpi na križu božji sin —
popotnik stopa mimo brez srca.

Pod humskim zvonom naša hiša
stoji,
vštric nje dve sloki jagnjedi.
Sosednjim Zagorcem že pada kiša,
tam gazda kolne svetca
in majko zove deca.

V podnožju Humčanov
se sonči tuji grof in na njegov
zadolžen marof se udinjat hodimo
v gospoščino.

Šentjanž, ti nas obvarji!
Težaki sami smo in kamenárji.
Od vseh nas izpuhteva vonj
po znoju in po vinski trti,
a vemo: še berač ob uri smrti
spozna, da prosil ni Boga zastonj ...